

да тжжаты за Иоланта, а Иоланта продължаваше да пасе гжскитѣ на феята.

„Това никога нѣмаше да ти се случи.“ повтаряше феята на княгинята всѣки день, „ако баща ти бѣ се оженилъ за мене, вмѣсто за сегашната ти майка.“

„Но това не е моя грѣшка,“ отговаряше Иоланта, „защо да страдамъ азъ?“

„На тоя свѣтъ мнозина страдатъ за грѣшкитѣ на другитѣ; тѣй е и съ тебе,“ отговаряше феята, и Иоланта замлѣкваше.

Това продължи цѣла година — цѣла дълга година. Прѣзъ това врѣме, Иоланта, ако и да не изгуби никакъ отъ своята хубостъ, бѣ станала много печална, че даже и гжскитѣ забѣлѣзваха това. А гжска да забѣлѣжи — то е много необикновено нѣщо.

Дали гжскитѣ разбираха нейната скръбъ, не мога да кажа положително, но че тѣ се грижеха за себе си — това е вѣрно. Защото, щомъ затлѣстѣятъ, каратъ ги на пазаря, а да ги закаратъ на пазаря — това за гжскитѣ е доста сериозенъ въпросъ.

Бѣше се изминала една година и единъ день, откакъ Иоланта живѣеше въ земята на вѣлшебницитѣ. Като вървѣше изъ полето и водѣше гжскитѣ слѣдъ себе си, тя стигна до една стара жена, която седѣше на единъ прѣлѣзъ. Тя бѣше добра и кротка баба, имаше красиво лице съ приятна усмивка, и очитѣ ѝ бѣха пълни съ веселостъ и благостъ. Тя тѣй малко при-

личаше на хората отъ тоя островъ, че княгинята се зачуди, какъ е дошла тукъ.

„О, коя си ти?“ извика тя, като дойде до нея и я хвана за двѣтъ рѣцѣ. „Макаръ че сега за прѣвъ пѣтъ те виждамъ, азъ чувствавамъ, че те обичамъ, а знаешъ ли? азъ нѣмамъ тукъ никого, когото да обичамъ“... и сълзитѣ блѣснаха въ хубавитѣ очи на момичето.

„Обичашъ ме... Разбира се, че ме обичашъ“, каза старата жена. „Мене всѣки обича, особено младитѣ. Но изсуши сълзитѣ си, мило момиче. Никой не трѣбва да плаче, когато азъ съмъ при него.“

„Коя си ти, мила бабо? Азъ като че познавамъ лицето ти?“ попита княгинята, като седна до старата жена.

„Ти ме познавашъ добръ, драго дѣте. Азъ съмъ *Майката на гжскитѣ*.“

„Майката на гжскитѣ!“ повтори Иоланта зачудена. Гжскитѣ задъ нея изпѣнаха шии и